דהתם הקשה הרין דלמה ל" דריכ, האצלאיה ספעם איפור כבילה שבחתיכות ההיתר יאסר לאחרות וושום ווביוו ותירן כיון דכח היתר מעורב בו לא מקרי מצימ עייים, איכ ייל דהכי אמריכן כיון דכותן טעם בחתיכה חניכיכ והוי כולו כח איסור והוי הכל מצ"מ, אלא דהתתיכת היתר דכי דהוא רק איסור דרבכן מתבעל במיכו, אבל העעם כבילה שבו דחסור מדחורייתה חוסר לחחרים משום מב"מ, ומה דמשני רבא אפילו חימא לא קדסוסילקו וסלק מיכו, הייכו דבאמת לא בעי׳ דסלק ולריך באימ וויכו להיות ס׳ גם כגד חתיכות ההיתר כולו, דהחתיכת היתר דר"כ דהוא כק דרצכן מתצעל גיכ בחיכו, אלא דבעי שהרועב יהי סי גם כגד עעם הכבילה שכחוועט ווחתיכות האיסור וכבלע בהיתר דוהו הוי מצימי, כיון דכיכ ואין כח היתר מעורב בו, וכעין שכתצו חוקי לפיי רביכו אפתים, ולפ"ז באוות בחתיכת איקור בחתיכו' מיכי דהית' לא בעי ב"ם ס', דהרוטב שכבלע בחתיכת איסור וכ"כ כשיולא כיון דריכ הוא דרבכן וותבעל במיכו, דהרועב היתר, אבל בדבר שילית דקיייל דגם באיסור דרבק ווין בוויכו לא בטל, קייונא הדין דלכיך בי פעמים ס׳: חביך ידידך.

עקיבא

בימן ריח

לידידי הרב רבי בנימין ניי בקיק הורארנא

מיש בביאור דברי הירושלוני פרק ג' דססחים הלכה ב',

מיעטו בטל, או מכיון שכראה לבער כולו, ליישב

קושיית הק"ע שם, דוואי מבע" הא מתני היא ברס"ב

דכלאים, כל פאה שיש בה רובע ממין את ימעט, וכתב

מעלתו דבאות אחר שמיעטו אינו עובר בב"י, אלא כיון

דכחחייב בעשה דהשבחה לריך שישבית כולו, וכעין ההיא

דבב"ק (דף ק"ה) אעפ"י שגזלה אין כאן מלות השבה אין

כאן, ע"כ תוכן דבריו.

ידידי, הא הקיע שם כתב דבתשועו יש חילוק, דהתם בכלאים אינו אלא דרבכן ונשום ווראית עין, אבל הכא בחנץ הוי דאורייתא, אלא דחזר והקשם להפוסקים דהכא וויירי צבעלי, איכ היי הוי דרבכן וכיון שכן וום

דהכא ווירי צבעלי, איכ הייל הוי דרבכן וכיון שכן מה הועיל מעכיית כיי בתירולו, הא בביעלוליכא חיב הקבחה. ובאמת מה דעשיטא ליה להק"ע דבכלאים הוא רק דרבכן משום מיע, כך מבואר בכייד (רפיב

מהלי כלאים) בשם הירושלתי, הכא אחה תרבה לבעל מהלי כלאים) בשם הירושלתי, הכא אחה תרבה לבעל מערי מישני, וק"ל הא תוסי כחבו בכדה (דף ס"א ע"ב) דבכלאי בגדים ליש ביעול כיון דשריהם היחר ונאסרים ע"י מערובות, א"כ ה"כ בכלאי זרעים, והתיויע הקשה הא בכיכר איסור ל"ש ביעול, וע"מ העלה דהאיסור כק משום מיש, שהחורה לא אסרתו אלא כשרולם לזרוע כלאים עי"ש, התכידובי על הכימ והתיו"ע, הא הרוב"ם כתב בתפורש התכידובי על הכימ והתיו"ע, הא הרוב"ם כתב בתפורש

ואס זרע לוקה, [ובאמת כתבתי בגליון הרתב"ם ודל, ק"ל הא בסוגיא דב"ב (דף ל"ד) דמסקינן על"ם לחד לישנא אי לסעמא דקנסא וכו' דרובע דמעם הוא רק סומרא, ורק ביותר מרובע הוא מדינא, איכ ברובע אינו לוקה] וא"כ יסיה הקושיא גם בלא בעלו דמ"ש מכלאים, ולזה יעלה ישה חירולו

דוועכ"ת כיי.

ראך ומיע הא ישאר הקושיא להפוסקים דסיל דומירי
בבשלו דורש מכלאים, ולזה יש לומר דתבך פוסקים
בבשלו דורש מכלאים, ולזה יש לומר דתבך פוסקים
ס"ל דבכלאים הוי דרבק ונשום ומיע וליכא קושיא, דאין
לדמות דרבק לדרבק, דבכלאים הוי רק דמחזי כמקיים,
וכל שמיענוו הו לא מחזי, משאיכ בחמץ האיסור, הוא בעלמו
גרע. אלא דיהים הקושיא להרמב"ם הכיל דסיל דהוי
דמורית הי, דב ז"א דמיירי חבא רק בלא בעלו וכחירובי
דמערית הי, יושום חיוב השבתה איכא מיע, ובבעלו באמת
מותר דלא גרעי מכלאים דאורייתא.

אבר הא עיקר הקושיא בחי על הירושלווי, והירושלווי הא סיל להדיא דבכלאים הוי רק ונשום וויע כוופוכש ביו להדיא דבכלאים הוי רק ונשום וויע כוופוכש בירושלווי (פ"ב דכלאים) בנו שהובא בכ"וו, ואיב הקושיא באות רק להקוברים דווירי ההל בבעלו ובזה. אילו וופשיק הירולו דמעכ"ח כי, ווההיש יל ביקוב ווה שהשווע הרוביים איבעיא זו דהירושלווי, דייל דהירושלווי לשיעודה איל, דק"ל דבכלאים אסור רק ונשום נויע, ווופסקא ליה בשעץ דלא בעלו אי וודוון לכלאים או דבדרבכן אין לדווות להדדי, אבל בעלו אי וודוון לכלאים אם זכע לוקם [ובסכרם דהים אבל להלכה דעסק הרובים שאם זכע לוקם [ובסכרם דהים

להרמנים איזם הוכסה דבש"ם דילן פליג על הירושלמי] מעילא ליכא איצעיא דדמו לכלאים. רעיקר קושיית הקיע לעניד לק"מי, דהכא אמריכן מכיון

שכראה לבער הייכו דבתחילת האיסור היה כזית וחל האיסור, אבל בכלאים קודם זריעה ליכא איסור, ובשעה שזרע כבר כחווענו.

רמ"ש כבודו לחרץ ביסודו קושיית סשאגת ארים בשא דאווריכן לא מלא עלים לשורסו יהא יושב ובעל, הא וו"מ ישזר לרוח שלא לעבור עוד על ב"י, וכתב רו"מ דקני שיסרר עד שיחמעט מכזית דליכא חיוב ב"י, אבל

משום וולות השבתה לריך לבער כולו. הדברים ראויין לווי שאורן, וזכורני שאוורתי כווה

אופנים על קושיית הש״א הכ״ל, וכתעורדתי ג״כ לספק לר״י בעבר על ב״ ואין לו עלים עתם לשורפו, או ביו״ע דא״א לשורפו, אם הדין דיפרר לרוח כדי שלא לעבור להלן על ב״י, או כיון דב״ ניתק לעשה זאם יערר לא יהיה חיקון על הלאו שעבר, ואם יעתין עד אחר יו״ע וישרוף בחוה״ע יהיה חיקון על כל נוה שעבר, ואם כינוא

כן י"ל דהקולא, דלפי שעה יהא יושב ובעל. ומיש מעלתו כיי בעכין שועית שזיכתה תחת בעלה, דהמ"ל כתב בפשיטות דחדשת ושוטה דמיא

לקטנה לוער דפיתרי הוא אונס, ובחשרי בנב"י (ס" ע"ח)

כתב כמקתתק בזם.

אעתיק לו מה שרשום ממני אללי מכבר צגליון שיע אעתיק לו מה שרשום ממני אללי מכבר צגליון שיע הסיתו הוא אונק השומים ייל דלביע הסיתוי הוא אונק דעדיף מקטכה, דהשומים אינה צח דעת ייל דלביע יותר מקטכה, כדמשמע בסוגיא דשבת ליים מי שהחשיך, וכתיש צגליון בשיע איה (סיי רסיי סעיי ג'י) וכן בחוסי חולין (דף ייצ עיצ) גבי חלילה דעתיג דשומה גרע מעעיג דחרש וקטן, אצל בחלשת ייל דחליא צעליגה זו בקטכה עב"ל, וראיתי שגם מעכיית כיי כיון לראים זו מסוגיא דשבת הכיל, וראיתי שגם מעכיית לא מוכח, דהא צאמת הכיחו חוסי הכיל, ובאמת משם לא מוכח, דהא צאמת הכיחו חוסי בקושיא, דמיש דבחרש וקטן מבעי וצשועה וקטן צודאי יחנו לקטן, ולזה רמחהי צכוחבי עיין מיש צגליון צאיח, יחנו לקטן, ולזה רמחהי צכוחבי שיין מיש צגליון צאיח, מסקטן יצא לכלל דעת, כחבתי, כיה צעור, ואולם צסוגיא אימה

1.20,3 1.20,3 1.242